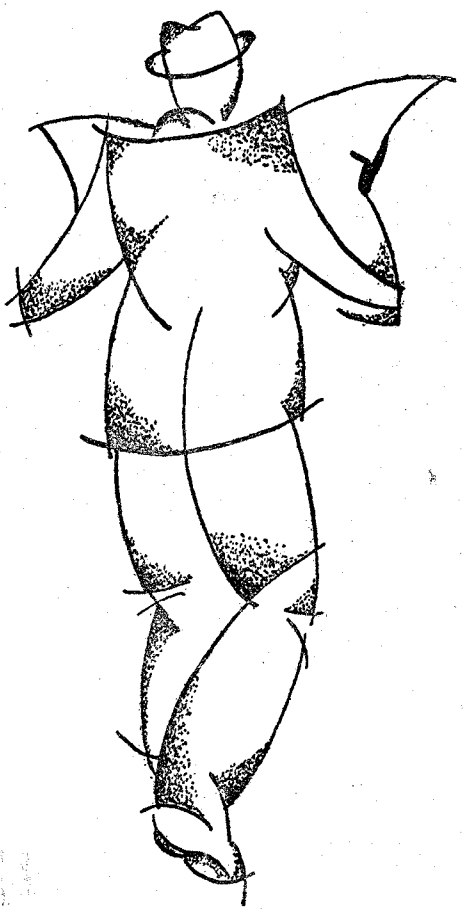

PRECIO: 15 CTS.

la galeria

REVISTA **SEMANAL**

sumario

EN EL LLINDAR DE L'ANY NOU.—RELLEUS DE LA TERRA: JOAN TUTAU i VERGÉS, per BERNAT CLOVA.—RELLISCANT: EL MARIT, per G. BUCH.—ESPECTACLES, per DON SERVANDO.—BAILES, per SUSPENSO.—ESPORTS.—RAMBLEJANT, per KOLIN.—SANT PERE DE RODA, FULLETÓ, per ANTONI PAPELL.—L'ENCÍS DE LA NOIA, per JAUME TARRADAS.—NOTAS.

AÑO I

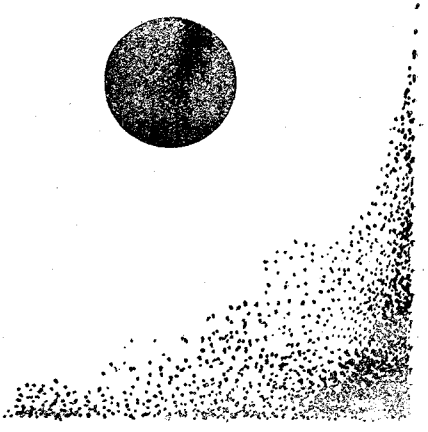
Núm. 5

FIGUERAS

Martes

31 Diciembre 1929

TARIFA de PRECIOS TRIMESTRAL	
Suscripción	
CIUDAD . . .	1'50 PTAS.
FUERA . . .	2'00 "
ATRASADOS	0'25 "
Redacción y Administración	
MURALLA, 4	
Centro de Venta y Suscripción: Librería Batllósera, Ingenieros, 3.	
Anuncios	
Última plana . . .	100 ptas.
Interiores . . .	80 "
Media plana . . .	45 "
Cuarto . . .	25 "
Octavo . . .	15 "
INTERCALADOS Y ESQUELAS A CONVENIR	

En el llindar de l'any nou

En el llindar de l'any nou torna la cavalcada dels bons propòsits. I quin munt de decepcions no es deixen a una y altra banda de camí... La vida nova es torna més vella y més grisa que mai en el decurs de l'any: projectes que no es realitzen, ambicions que s'esmuyen, negocis que fracassen, virtuts que s'esllanguixen... Adéu, adéu... I l'home, que sempre vol amagar els seus defectes innombrables i aparèixer als ulls de la gent i als seus propis més pur que la ventada canigonenca, pren mà d'una excusa que resol feliçment el perquè de la "vida vella" en el nou any: oh, la dissort!

* * *

En el llindar de l'any nou torna la cavalcada dels bons propòsits.

Que és dolç esguardar-la en perspectiva! Però a mida que hi vas entrant—és com en els banquets d'etiqueta: plats estranys per aquí, eines rares per enllà, el coll que et punxa la gorja...—, sents la decepció profunda de les delícies perdudes, de "les entelèquies que s'adormiren en el camí de la veritat", com deia l'ilustre mofeta empordanès, en Pere Corominas al parlar de nosaltres.

No és la dissort, no, llegidor, sinó la força de la voluntat que regula el camí de la vida humana i mena a l'èxit i a la felicitat. Des d'avui pensa que l'home, com digué Nietzsche, deu ésser superat; pensa que la teva vida serà inútil si no refàs el teu caràcter i no treballes el teu esperit en la austeritat i en la emulació; pensa que hi ha quelcom més d'agradable que les xerrameques de cafè, que les discussions inútils de veïnat, que les inquietuts de la manilla, que el regirarte les butxaques cercant la benhaurada sorpresa d'un bitllet que sabs no has de trobar, o bé el rodar pels carrers com un ca deslliurat de la cadena que l'aferrava al seu jaç; pensa que no assoliràs un èxit falaguer si no poses el coll en els teus treballs.

És perfectament inútil lamentar-te de la dissort. Què en treuràs que el món digui al parlar de tú: és un dissortat? La llàstima mai no et farà més gran, sinó ben al contrari: et donarà la qualitat esquifida del pobre ocell engaviat i orb, que xerra dia rera dia les seves incomprendibles lamentacions; pitjor encara, perquè ningú no voldrà escoltar-les, enc que la teva gorja tingui tot un bé de Déu de sonoritats.

Escolta aquest concell del gran Peius:

"Pensa que no és amb renecs
Ni tampoc amb espetecs
Que es toca el sac dels gemecs,
Sinó bufant-lo".

Relleus de la Terra

JOAN TUTAU I VERGÉS

per BERNAT CLOVA

ENS trobem a l'any 1856; el mes de juliol; i com «qui no bat pel juliol, no bat quan vol», a Madrid hi han hagut patacades. En Joan Tutau ho sab, i amb més dalit que una daina se'n arriba a Figueres i amb sa veu càlida, flamejant—veu empordanesa d'emoció—parla als ciutadans de la vila, on tots són federals. Tenen lloc escenes d'aquelles que encenen el cor, i s'apleguen a l'entorn de Don Joan bon nombre d'ardit jovent disposat a tot i per tot, jugant-se—com se sol dir—sac i peres per mor d'aconseguir l'ideal, que havia cisellat en l'heràldica empordanesa l'arruixat Abdon Terrades, mestre dels nostres fede-

erals. Amb tot l'estol juvenívola, Don Joan se'n va a la muntanya, des d'on ja se les havien amb la gent del govern valents escamots de lliberals, arribant i tot al tremp de batre a les tropes lleials en el poble de Llers. En aquesta acció en Tutau no fou dels mancos, i s'hi comportà com saben fer-ho els homes d'honor que accepten una responsabilitat i lluiten per l'ideal més que pel lloc i la possible recompensa. No li venia pas de nou el sentir la responsabilitat del punt d'honor, com veurem, anant parlant. Però amb tot i aquesta valentia dels de la muntanya, i d'alguns cops de mà afortunats, com la dita acció de Llers, les

coses no els hi anaren pas com haurien volgut, a les colles d'insurgents.

El poder central encara tenia «la mano fuerte» per no deixar-se pendre les regnes governamentals, i com que els seus soldats eren més i anaven més de acord que no pas els revolucionaris, de aquí que llavors se pogués dir una vegada més allò de «los sarracenos», «que vencieron los más, por ser los otros menos», o quelcom així per l'estil. Sigués com fos, que no hem pas de fer història de sucesos sinó d'un home bon ciutadà, és el cas que per tot Catalunya tocava la del rebre als qui no estaven pas conformes amb la realitat existent, i vetaquí que Don Joan Tutau havia de tornar-se'n altre cop per llà d'on venia, cap a França, a París. I una mica pesaròs, qui sab si desenganyat, s'acollí a una de les amnisties que després es concediren, visquent a Barcelona apartat de tota maniga manega política per espai d'uns cinc anys. Però en tot aquest lapse de silenci polític, ell no perdia pas el temps, i va viatjar sovint cap a París per reviure els dies frisosos de la pre-aventura, i a Londres per estudiar-hi l'organització de societats cooperatives, car el seu cor era tot tendresa pel treballador humil, i aquesta cordialitat era ço que l'empenyia a trobar o cercar una més perfecta solució que les existents al país, amb la qual hauria volgut redimir i alliberar l'estament obrer. Recordem ara de passada com fou ell qui al tenir coneixement de la desfeta del general marquès de Novaliches al pont d'Alcolea, on varen batre's el couro de bo de bo tots dos bàndols, lliberals i tropes de la Reina, organitza febrosament a Barcelona les masses obreres per ajudar el moviment revolucionari. Si bé certament en aquells temps estava exilat, però amagava's a la ciutat comtal, quan això d'Alcolea. Erem a l'any 1864. Com dèiem abans ell anava i venia de París i de Londres fent-ne passeres, i per causa de l'agitació sentimental interna i pel motiu d'ésser ell de caràcter viu i ardit, a la policia no els feia gaire goig, fins que després de molts requisits practicats a casa seva, car mai el deixaven de petja, se decidí a emigrar, fugint, un cop fracassada una conspiració en la que per poc li artepleguen. Per aital motiu el trobem establert a Perpinyà des de l'any 1867 fins a la caiguda d'Isabel. Fent, però, passejades d'estranguis i de amagatotis. En aquell temps la policia no estava pas muntada a la moderna perfecció com ara.

(Prosseguirem).

EL marit és un animal extremadament rar que se'l caça dins les terres de la vocació matrimonial.

Se'l caça sense permís especial, sense data d'obertura de la caça, sense que cap terra sigui veritablement per caça reservada.

Ell no viu pas en un lloc determinat. Se'l troba tan aviat en el ball com en la platja; sota un cirerer tan fàcilment com en una passejada al clar de la lluna.

Però, la caça de la llebra esdevé les més de les vegades més fàcil que la del marit. Que s'estigui convençut que ben sovint es pot més còmodament fer caure un parell de conills que un esquifit espòs.

I és per això, per degut a les tantes dificultats amb que es podrien trobar les jovenetes en una semblant cacera, que jo vull donar uns concells.

Des de que ella té setze anys, la jove-neta pot pràcticament posar-se en campanya. Cal a dir que mateix per ella és d'una veritable conveniència, car el marit delira per aquesta herba tendra que és la joventut, i ben de segur que se l'atraparà més fàcilment si se li posen setze o disset primaveres com esquer. Ella que no vagi a la cacera amb unes grans botes, un fusell a la mà, i una pluma de perdiu al capell. No; al marit no se'l persegueix pas amb un vestit de Nemrod; ella ha d'anar-hi vestida de robes clares i sedoses, lleugeres sempre, car precisa que se'l persegueixi amb les armes naturals que el cel cuidà donar-li. Cal tenir en compte que si bé el fusell no té utilitat en aquesta feixuga caçera, la galta d'una cama, l'esbeltesa d'una cintura, o l'harmoniosa corva d'una pitrera són d'una gran utilitat.

Els polvors d'arroç perfumats, un bastonet de boix i fins en cas necessari una piga per fer remarcar la blancor de la pell deuriem trobar-se sempre, per un cas necessari i per fer-ne ús amb discreció, dins l'estuig de la nostra Diana.

Convé que aprengui d'aixecar la cacera amb un somriure, a sapiguer hipnotitzar-la en el lloc on se la troba amb hàbils exposicions de minces clavilles i peus petits, i fusillar-la tot seguit amb dos o tres ullades asesines. Car el marit és com l'ocellet sobre la branca al qui fascina l'escorçó. Enfonseu-li ardidament els vostres ulls en els seus i acosteus-hi felinament sense desviar la

RELLISCANT

per G. BUCH

EL MARIT

mirada. El pobre animaló, tremolant, caurà tot seguit als vostres peus.

Es cert també que pot bruscamment reempendre la volada en el precís moment en que aneu a posar-li la mà al damunt. En aquest cas cal sapiguer fer front a la decepció i pas picar els peus de ràbia pel sol fet d'haver fallat el cop. Joveneta, figurenca que em llegeixes i que per tu van els meus concells, pensa que la perseverància és el factor imprescindible per sortir airosa en aital difícil caça.

Es pot trobar al marit errant, o en ramat en els llocs d'expansió, o bé solitari.

Quan se'l troba en el ramat, llavors convé de pas dispensar aquest, d'escollir cuidadosament la víctima, de tractar d'isolar-la en el cas que es trobi al bell mig d'aquell. Un cop te l'has atret, si es troba sol, procura no fer foc que en el bon moment, llavors que ell es troba atuit en les seves tres quartes parts.

Hi ha una qüestió primordial, de flaira. La caçadora entenimentada sab anar de cop i volta al lloc on és l'animal rar a fer tombar. Les altres arpentegen els carrers i els balls, els cinemes i les festes majors sense poguer, però, distingir la caça. I en aquest cas elles que no se enfadin sinó amb elles mateixes; cal tenir sovint en compte aquella faula de aquella damisella que esperava sempre trobar-ne un de millor. Però la primera ocasió ho és encara més de millor. Es va de cacera sense gosos, però no oblidar que es porta de costat aquest petit angelot bufador que li diuen Cupido. No s'ha pas de dubtar d'ell encara que no se'l vegi. Invisible que sigui, sab però a la perfecció rematar la caça.

Un bon concell és de no mostrar-se ingrata envers aquest petit déu un cop es sigui maridada.

La caçadora entenimentada és aquella que surt a fer la jornada havent estudiat per endavant els gustos, la natura, i les condicions de vida del marit. Però, com no es troba cap obra científica sobre aquest curiós animal, cal que sigui la mateixa caçadora la que se'n documen-

ti. I en aquest terreny l'observació i l'intuïció personal valen més que tots els ensenyaments que puguin donar les mares.

Es ja d'evidència que avui no es caça al marit com es caçava vint anys enrera. Els mètodes han canviat. Avui ja no s'usa el carnet

de ball, la cotilla i les entrevistes des de el balcó. Clar, en aquells temps no hi havia sinó una varietat de marits i com ella es reproduïa en abundància, d'aquí que se'ls pogués atrapar amb facilitat. Però avui la gent marital es troba en vies de desaparèixer. Perseguit per tot, el marit esdevé poruc, difícil, i com les llebres sempre té els ulls oberts. La caçadora d'avui, doncs, tindrà en compte aquest estat d'ànima de la seva futura víctima i abans de mancar a l'ocasió preferirà tirar al marit al vol; un perdigó perdut no pot arribar a l'ocell?

La caça del marit demana una gran resistència, una lleugeresa infinita, una punta d'hipocresia, un semblant d'abandó, un res de bluff, i en fi, mil qualitats excepcionals de les que no es té de donar compte el que ha d'ésser la víctima. Sols aquelles que després d'anys es troben en la recerca del desconfiat animal, saben quantes i quantes magarrufes han hagut de prodigar.

Ara bé, figurenca amiga, no val a confondre: la caça del marit no te res que veure amb la caça de la felicitat.

Llibreria

Batllosera

LLIBRES

LLIBRES

LLIBRES

Enginyers, 3 Figueres

EL PRESENTE NÚMERO HA SIDO
SOMETIDO A LA PREVIA
CENSURA GUBERNATIVA

Espectacles

per DON SERVANDO

«Quien mucho abarca, poco aprieta». Així diu l'aforisme popular i reconeixem que té raó; al menys axí ha passat aquesta setmana a D. Servando: que s'ha trobat amb una munió d'espectacles al damunt, i de tants com n'ha vist i n'ha passat se li ha fet un tartrà al païdor que li ha privat de digerir-los; i clar! ara es troba que no pot donar-ne compte als seus llegidors. Per més que com que suposa que aquests senyors també sufren el mateix empatx (agrat per l'abús de pollastre, gall i altres requisits propis de les diades passades) com que poca falta ha de fer-los una opinió més o menys que ço que ells mateixos han presenciat en major o menor escala, i s'ha dit inter-seu: Què caram! Com que tampoc la podria fer tota... mal per mal, serà millor no fer-ne gens. Havent de quedar malament per poc, tanseval que en quedem per el total, i al menys podrem reposar, que bona falta ens fa, com hi ha Déu!

Í això que ho fa de gust, això de fer senyes, D. Servando. Li plau poder dir la seva lliure opinió—lliure en absolut; d'això n'estem convençuts—. Li plau com li plauria poder encarrilar al públic figurenc—tant estimat per D. Servando—als espectacles més interessant i de més utilitat espiritual. Però... en això sí que comença a veure que no podrà reixir-ne mai. Ell prou s'hi escarraça, però el públic li diu que nones. Mireu: ara que ve al cas i que no us apressa la feina, us direm una conversa entre uns elements joves oïda entre dansa i dansa en un casino popular.

—Escolta, Jaumet. Avui hem d'anar al teatre. Fan... (aquí una obra qualsevol).

—Caram! Ja m'agradaria veure-la.

—Diuen que és colossal.

—Ja ho he sentit a dir.

—Doncs anem desseguida per les localitats, perquè veig que a la taquilla hi ha cua.

—Jo no hi puc venir, noi. Els de la colla m'han pres les entrades per anar al cine, com cada festa.

—I bé, home, anem-hi. Un dia és un dia.

—No, no... Ja'm plauria, però que vols que et digui...

—Prefereixes més aburrir-te...

—No, home, però.. la costum, sabs? Ves-hi tú sol, si vols.

—Home, jo sol, no. Què hi faria!

A nosaltres, bons espietes i maliciosos com el qui més, en oir aquesta conversa sols ens va acudir una cosa al pensament. Ja pot predicar, ja, D. Servando. Mentre hi hagi aquesta joventut tant... progressiva, serà com predicar en desert.

Però ell és tossut com una «banya de marrà» (i això ho diem perquè el coneixem de molt temps) i diu que anirà predicant encara que sàpiga que les seves

CLINICA DENTAL

Ll. Coll de Cendra

Odontòleg

Casades de Còdol, 15 pral. FIGUERES

prèdiques no ha d'escoltar-les més que ell mateix; perquè diu, i això nosaltres també ho creiem, que: quan un diu el que sent, la seva consciència, mentre sàpiga entendre el seu llenguatge, no ha de rendir-se mai.

Amb això... Mireu^u que en som de poca soltes! Hem dit que volíem fer festa i sense adonar-nos-en em omplert les quartel·les destinades als espectacles... Res? Déu nos en guard d'un ja està fet. Com que ara tindriem d'esborrar-les, tant se val que les portem al «caixista». I que els llegidors i els empresaris ens perdonin.

I perquè no diguin que no'n diem ni una paraula... vaja! aquí en va una que per ells és la principal:

El públic va secundar els desitjos de l'empresa omplint el local.

Que això precisament, és el que es tracta de demostrar.

BAILES

por SUSPENSO

NAVIDAD EN EL MENESTRAL

Navidad. Arbol de Noel metafórico. Floración de belleza ubérrima, Juanita de Santiagosa, Raimunda de Argila, Juanita Torruella, Teresita Alegret, Carmen Peralta, Luisa Padrós, Catalina Benares, Juanita Marín, Rosita Alameda, Pepita Costey, Ana Castellort, María Ginjaume. Dos días de fiesta que llenaron el salón del Casino a rebosar de juventud, ávida en divertirse y bailar; las féminas en lucir sus magníficos trajes de soirée que destacaban a maravilla sus elegantes cuerpos; sus ojos divinos con encendidos destellos, embebían el ánimo en rostros tan bellos.

La orquestina empezó con variado ramillete de bailes modernos, y pronto los galanes y hermosas, confundidos, danzaron, suspendiéndose y columpiándose a merced de las exóticas notas del jazz.

Afán de descubrir bellezas; quedó ampliamente complacido: la gentil Trinidad Forgas, Encarnación Cabré y María Jordá, formando grupo de luz; la bella Mercedes Lofre que danzando debió escuchar frases muy dulces de su bailaror; Consuelo Malagelada, modelo de divina y humana perfección, su dulce rostro es un consuelo; la figura escultural de la bellísima Margarita Trilla en los armoniosos com-

pases de aquel tango "pipí" con un afortunado "valentino"; Amparo Güibas, dejó ver también su cabecita toda oro y sus dos cielitos, los ojos; las hermanas Margarita Costa: menudita una, pero bonita; la otra, hermosa; Electra Capalleras con su no menos lindísima amiguita, maravillosa. ¿Qué virtud! ¿Qué piel! ¿Qué mano!, todo en la mayor abreviatura; ¿la poseedora? Alguien adivinó mi pensamiento y oí decir Rosita Costa de Vilafant.

No se dude, si hay un cielo, hay en el palomas y flores; bajadas de él se encontraron compitiendo en belleza y fragancia Elvira Bassagañas, Asunción Bastons, Mercedes Puxán, Rosita Gibert, Remedio Cano; con corte de admiradores, Julia Dabau, María Juandó y Pilar; otros dechados de belleza: Rodríguez; una Rosita morena, forastera muy bella; la encantadora María Ribera, también con una corte de pajaritos que disputábanse acompañarse en sus brazos. No podían faltar tampoco aquellas dos lucecitas que sobresalen del rostro encantador de la bellísima Teresita Margall; y otros ángeles cuyos rostros sueño y no doy con el nombre.

Los bailes especiales en días solemnes como los que nos ocupan, no podían faltar; se celebraron dos que resultaron brillantísimos; los castigadores fueron espléndidos, muy pocos dejaron de danzarlos: empecemos por Careaga, la Peña Vandellós, la Peña Estudiantil, con solo una excepción; Trigo, Cairó, Bordas, etc. etc.

NOTA DE SOCIEDAD

El jueves pasado, en casa de D.ª María Coma, tía de la gentil Margarita Cairó, dieron ambas a sus buenas amistades, una magnífica velada que revistió aspecto de fiesta simpática, a la que asistieron gentiles damiselas y galanes, entre los que anotamos, Elvira Bassagañas, Bastons, Anita Carbonell y Dolores Monegal; y de ellos, P. Bordas, E. Molist, R. Jordá, R. Noguer, J. Moli y N. Cairó.

Empezó la solaz velada con un baile a cargo del dueto Margarita y Molist, piano y violín respectivamente, ejecutando algunos bailables modernos que deliciaron a los concurrentes, quienes contestaron con sendos aplausos. Para variar se dió rienda suelta a la gramola que desgranó otros tantos.

Luego los invitados fueron obsequiados espléndidamente. Satisfechísimos de la delicada amabilidad de la Sra. Coma y Srta. Margarita, se terminó la fiesta a primeras horas de la madrugada.

ESPORTS

Malgrat l'ensopegada del diumenge passat a La Bisbal, l'Unió resta sola en primer lloc de la classificació.-Les raons del camp del Palamós

Glosari d'esports

L'unió va estar a punt de perdre el primer lloc. Injustament o per desgràcia. Però és el cas que a La Bisbal va deixar-hi un punt que, qui sap si serà el que li mancarà per a sortir triomfant de la lluita. I és que en fútbol s'ha de comptar tan com amb la tècnica, amb la sort de l'equip contrincant. Els unionistes ja marxaren privats del seu davanter centre i del suplent que podia substituir-lo i tingué de formar la danterera quelcom arbitràriament; amb en Más de centre, restant completament perduda tota la cohesió. Això no fou prou, que en Carreres tingué la dissort de lesionar-se al començament del partit, obligant als figuerencs a jugar amb deu jugadors.

Malgrat això dominaren i marcaren un gol i arribaren a l'acabament amb 1 a 0; però... allò que dèiem de la dissort! A en Juandó li passà pel cap aturar una bala perduda i... gol... i empat... i un punt de menys. Què se hi farà! Cal que això li serveixi d'experiència! És molt trist però, que les experiències costin tan d'aconseguir.

A Palamós—com a La Escala a la primera volta—va haver-hi de tot. Com que ho esperàvem no va sorprendre'm gens. Ja de temps immemorial els equips de la costa se han distingit per la passió que posen en el joc i fora del camp de joc. Ens recordem dels fanàtics de Port-bou, dels de Blanes, dels de Sant Feliu i si anem tirant amunt dels de Badalona i Mataró. Serà a conseqüència de la salabror, de la marinada... qui ho sab! Però es el cas que el fútbol en els pobles de mar, pren unes agressivitats a les quals no arriben mai en els altres pobles. Segons ens diu el telèfon—perquè LA GALERIA disposa de telèfon encara que no en tingui— a la primera part manava La Escala per 4 a 2. Però els palamosins que veien amb aital derrota la pèrdua de totes les esperances, després d'haver-se ja proclamat campions, feren mans i mànegues per a empatar, i entre públic i àrbitre i que se jo! quan ja tingueren l'empat cercaren un penalty que els donés la victòria. Vingué el penalty... els escalencs indignats abandonaren el camp i no hi havia cap escalenc en peu de lluita. Qui té raó? Sia quin sia, el resultat de 5 a 4 serà vàlid. I nosaltres que ens en alegrarem perquè derrotat el Palamós el campionat perdria un cinquanta per cent de l'emoció i importància.

Demà venen els francesos. Un avís a la Junta unionista; que es recordi que el diumenge vinent juga el partit decisiu de l'any

i que convé un àrbitre que no deixi imposar el joc «tumultuós» de nostres amics d'«allende los Pirineos».

CAMPIONAT PROVINCIAL

Resultats de diumenge

La Bisbal-Figueres 1 a 1
Palamós-La Escala 5 a 4
Cassà-Santa Coloma 1 a 5

ESTAT ACTUAL de la PUNTUACIÓ

CLUBS	PARTITS				GOLS		
	J.	G.	E.	P.	F.	C.	P.
U. S. Figueres	8	6	1	1	21	9	13
Palamós S. C.	8	6	0	2	22	14	12
La Bisbal F. C.	7	2	2	4	8	20	5
C. D. Farnés	6	4	0	2	17	12	8
La Escala F. C.	7	3	0	4	22	13	6
Olot F. C.	6	3	0	3	17	10	6
C. D. Cassà	7	0	0	7	4	33	0

A LA BISBAL

A La Bisbal, el primer equip empatà a un gol.

No poguèrem assistir a l'encontre que el primer equip de l'Unió jugà a La Bisbal, però segons ens diu persona de reconeguda imparcialitat, els nostres es mereixien guanyar amb totes les de la llei. Només cal dir que els bisbalencs marcaren l'empat a l'últim segon del partit. Ni temps per tornar posar la pilota en joc hi hagué, a més Carreres que demostrava ésser el millor davanter, tingué que retirar-se als quinze minuts de joc.

El gol de l'Unió, fou marcat per Noguer quan mancava un quart per acabar el partit. L'equip de l'Unió, era: Gutiérrez-Santamaría Juandó-Medina, Bosch, Madern-Carreras, Jordá I, Mas, Noguer i Jordá II.

L'àrbitre força bé.

Demà tindrà lloc al camp de l'Unió el partit anunciat entre els equips U. S. Reveloise i U. S. Figueres que tant justificada expectació ha despertat entre els amants del fútbol i en el que es disputaran la magnífica copa de plata galanment oferia per l'acreditat comerciant d'aquesta ciutat, Sr. Pérez Perxés.

Han sigut invitats oficialment per presenciar aquest partit, l'Exm. Ajuntament presidit per el Sr. Jou, i el Sr. Cònsul francès, i sabem positivament que els dos equips pre-

sentaran els seus més fermes valors, siguent, per tant, de la següent manera, excepte modificacions d'última hora, que no creiem probables:

U. S. R.—Carabaussel - Bigot, Andron-Vidal, Barrigozzi, Henaff-Bermond, Poncle, Andron, Mercier i Bachel.

U. S. F.—Gutiérrez- Santamaría, Juandó-Medina, Bosch, Madern-Jordá I (que substituirà a Carreres, lesionat a La Bisbal), Mas, Naval, Noguer i Armangué.

Augurem un ple a vessar al camp de nostra Unió.

Com es pot veure en el «Glosari» diumenge que ve ens visitarà el Palamós, esmolat per a conquerir una victòria. Cal, doncs, que el públic figuerenc es dongui compte de la importància d'aquest partit i acudeixi al terreny dels monjos a alentar als braus «defensors» dels colors figuerencs.

Torneig local "Copa Bar Parisièn"

Resultat de l'última jornada

Athlétic F. C., 1 - Comerç F. C., 2
U. S. F. (Reserva), 3 - Penya Erato, 3

Estat actual de la puntuació

CLUBS	PARTITS				GOLS		
	J.	G.	E.	P.	F.	C.	P.
Reserva U.S.F.	4	4	0	0	27	5	12
Athlétic C.F.	4	1	1	2	5	14	6
Comerç F. C.	4	2	1	1	8	10	8
Penya Erato	4	0	0	4	4	16	4

AL CAMP LOCAL

Diumenge passat al camp dels Monjos, varen celebrar-se aquests dos encontres. Al matí se les agueren el Comerç i l'Athlétic, guanyant els primers per dos gols a zero; el partit fou el més disputat dels que s'han jugat durant el seu torneig, per més que el Comerç, podia obtenir un score més brillant a no ser per la nul·litat d'algun dels seu davanters.

La iniciativa del joc la portà gairebé durant tot el partit el Comerç, però fou anulada per la magnífica actuació dels mitjos de l'Athlétic.

A les ordres d'en Corsellas, els equips es formaren de la següent manera:

Comerç: Lastra i-Serra Ribas-Soms II, Pastor, Patricio II-Patricio I, Monfort, Pomés, Sans i Soms I.

Athlètic: Campà-Romans Llovel-Baig, Parnau, Deusedas I-Cortijo, Baró, Bosch, Deusedas II i X.

Sobressortiren per el Comerç, Lastra, Serra i Pomés; per l'Athlètic, Campà, Llovet, Deusedas II i els tres miljos.

Un prec al directiu del Comerç; haurien de mirar d'escloure alguns jugadors del seu equip i per cert són els més dolents, ja que no fan més que ridiculitzar a la simpàtica penya, i als demés jugadors que vesteixen el seu maillot. Durant el partit, Patricio II tingué que ésser expulsat del camp per unes paraules que va dirigi a l'àrbitre impropies de qual-sevol persona mitjanament educades; igual càstig mereixien alguns altres jugadors, o quals noms ens callem, al menys per ara.

Els gols foren marcats per l'extrem esquerra, el de l'Athlètic, i per Pomés els del Comerç.

* * *

Sense pena ni glòria es jugà el partit de la tarda. Els de la «Erato», donaren una simpàtica prova d'esportivitat al presentar-se al camp sols amb 9 jugadors, la majoria d'ells desconeguts, i aguantar als reservistes durant tot el partit, que solament pogueren marcar 4 gols; un d'ells no el volgué concedir el Sr. Rovira.

Els unionistes, en principi, ho prengueren a broma, algú, —que segons diuen ja pensa demanar la baixa,— amb desmesurada forma, descuidant que els espectadors segurament havien tingut que pagar l'import de l'entrada.

Tot el partit fou un complet domini dels reservistes que no pogueren fer res, primera per les raons més amunt anotades, i després perquè els eratices, al veures amb inferioritat numèrica no es cansaven de corre darrera la pilota, i quan menys, destorbar la jugada; a ben segur, que si la «Erato» hagués presentat aquell formidable equip que es pregonava, els blau-blancs haurien obtingut un altre resultat més afalagador.

L'equip de l'Unió, era: Mas Rizo i Serra-Rizo II, Corsellas, Jordi-Rocalba, Sánchez, Carbonell, Marí i Vernet.

El de la Erato, se'ns fa impossible descriure'l; començaren 7 i acabaren 9; i és tot el que podem dir; això sí, és digne d'elogi la seva actitud al decidir-se a jugar el partit a despit de 3 o 4 «assos» de «primeríssima magnitud» que volien fer-los quedar de manera que no es mereixien; a més, cal tenir en compte que és l'equip que ha fet millor resultat jugant contra el reserva de l'Unió Sportiva.

Xerrameques

SEMBLA QUE:

El President de l'Unió, fa practiques de domini de nervis pel dia del Palamós.

El reserva, el dia que va anar a Caste-

lló, va passar una tarda divertidíssima. (?)

Que els que més disfrutaven eren els germans Rizo, en Serra, en Bassagañas...

Els directius de l'Unió han lograt ço que no han pogut endevinar amb certesa mai els que prediquen el temps que ha de fer: els dies que plourà. Contractant al Roses, quedem bé, sempre.

Entre l'element «castigador» dels de la Junta de l'Unió, va haver-hi pugilat per veure qui acompanyaria a la senyoreta que tenia que tirar el kikof en el partit contra els gabatxos. Mes... «todo su gozo en un pozó» doncs tant bella perspectiva s'ha fos com un bolado.

En Quico Jordá, el dia del Palamós, ha promès a les seves amistats que vol demostrar que com a extrem esquerra no té rival quan vol.

Demanem perdó al Secretari de l'Unió per no haver interpretat bé el públic nostra «xerrameca» de la setmana passada. No volíem dir que mugués el xibarrí per pagar l'entrada, sinó que és quan es tracta d'animar als seus que es fa sentir com pocs.

Valgui això per tornar-li la fama, que bé s'ho mereix per l'estoneta que li han fet pagar la festa.

Dijous passat a l'entrenament, amb la pluja que anava caiguent, sis entusiastes s'entrenaven de ferm baix la mirada «destructiva» de l'entrenador. Aquests eren: en Luisín, en Japet, el «muchacho», en «Juan dulce», en Santa, la «Poupée» i en Romanoff.

Es corria el rumor que un acreditat industrial d'aquesta ciutat regalarà mitja dotzena de mitjons a cada un dels jugadors de l'Unió que integren el primer equip, si guanyen el campionat.

A la reunió de la Justa de l'Unió, de dimarts passat, vàrem sentir que es discutia molt; fins l'Ymbert tenia la paraula (!)

Sabem de bona tinta que en Rovira, a petició d'alguns llaminers que li demanaren, portarà pastes i dolços al camp d'esports els dies de partits.

En Deusedas I, com més va, més dolent es torna; al revés d'en «Mix». Què ho farà això, Benet?

Ramblejant

per KOLIN

Tots els dies tenim un acontereiment: és l'entrada de les formoses damiselles al nostre petit boulevard, la Rambla. Abrics de pell, teles precioses. Abillament parís. Va i tot, que és el desideratum.

Es nota com una correntia vers el carrer dels Enginyers; pensàvem que el jovent anava per les lectures de la Llibreria Batllósera, però ens hem errat. És que al davant hi ha una xacolateria de café

i llet que té molts clients entre els nostres ramblejistes.

Tenim dos elegants, de la primera volada —no confonguem, pertanyen al sexe mascle—, i volem «diri» que els hi notem molta afició al «paco» moruno, guardar cantons i passejar carrers. ¿Faran practiques, o és que cerquen xicoteta? Pel darrer cas que ens preguntin a nosaltres; tenim nomenclatura de mantes damiselles que s'ho valen.

Els nostres estudiants de «primo cartello», volem dir universitaris, ens han portat una novetat elegant. Sota del nas s'hi deixen com una cua de rata que fa molt bonic. Quantes Laietes, Maries, Catalines, Rosites, etc., hi sospiren!

Els futbolistes no estan contents perquè tenen poc públic fement al camp quan juguen. Homel, en temps de cremes, depilatoris i altres sistemes de fer «tersura», valdria la pena que estudiessin «Els cosmètics» de l'Ovidi, o que algú d'ells se les esquilin pel Marons. Llavors veurien l'èxit de públic que enyoren. Sinó veigín les pel·lícules on tot és fi i suau com «cabritilla» de quant.

Collarets vermells, collarets verds, topacis i culs de got estilitzats. Bella troballa. A l'Orient el nostre company Gilbert duptem que en vegi de millor. Es fa creació dels nostres mercers, que són gent d'enginy i fan senyorejar la Rambla amb llurs articles.

Una restillera de senyoretetes guapes; una, diuen, més que les altres,—potser sí, però un hom és devot de totes. Aquesta una, acompanyada sempre del festejador, que ho és talment. Jove, elegant, educat, ocurrent i amb el minúscul bigotet de cua de rata. Sempre en té una per dir. Està clar, si és home de lletres!

Un altre galantejador, jove també, —(que han d'ésser sinó joves els galantejadors)— una miqueta vergonyosot, però molt entussiasat de la nina dels seus ulls i que es diu...

Endevineu-ho si voleu; és gràcil, simpàtica i formosa. Deuen tenir-ne una troca per contar-se, puix que tan aviat els veiem junts a la Rambla, com al carrer de Cervantes, o al peu de l'estanc d'en «Tonico», al carrer Nou. A un hom també li agradaria ésser romaguera de flor tan bella.

Cabellera d'or, un somriure seriós d'escarlata i el record de «La bella dormiente». Perquè ens hi jugaríem un béfit que a l'encisadora Rosa del suau perfum ens l'han aclofollada dins un estoig de marqueteria.

Feu-nos la gràcia de poguer copsar el seu somriure.

Cada dia al matí, cada dia a la tarda, i sempre que poden, una parella recolzada a la llinda d'una pairal del carrer Nou, es diuen amoretetes. Li tenim encarregat al nostre company Arturo, ell que hi té la mà trencada en això del tallar bé, que no hi repari tant amb la feina del seu ram.

Ens hem passejat, i no hem vist l'home dels nassos, però si molts nassos vermells.

la volta mestre se'n superposen dues en sentit de l'altura. Es això evidentment un record de l'art clàssic, reproduït després a Itàlia (Sant Marc de Venècia). Sobre els sòcols d'aquests pilans, formats de grans carreus, s'assenten les bases de les columnes, de perfil romà, però ja degenerat. Les columnes són cilíndriques i amb un graciós corintí, rematant en un capitell robust, l'abad del qual, de perfil senzillíssim, volta a manera d'imposta el pila en les cares en què s'hi apoïen les tres columnes. De la última columna superior arrenquen els torals, fets de petits carreus ben polits, a diferència de la volta, que és feta amb rebla més grollera. A la altura de l'arrencament d'aquests torals i de la volta, corre un senzill cavet que forma l'abac del capitell al passar per damunt d'aquest. Per recalcar més l'idea d'un punt principal, la direcció de les naus, al començar el deambulatori, no segueix paral·lela, com fins en aquest punt, a l'eix de l'església, sinó que s'aproximen, convergint cap al centre a fi de concentrar més l'atenció a les mirades del santuari. D'aquesta disposició en la planta naix el que la volta adquireixi la forma cònica entre la convergència dels murs, volta que s'acorda amb el quart d'esfera que cobreix l'absis central.

Això d'it donarà idea de l'extremada originalitat del temple de Sant Pere de Roda. Cerquem-ne un altre que tingui aquestes característiques i no el trobarem en l'àrea extensa del romànic català. Pi i Margall, en la visita que féu al monestir, anava escortat per les narracions llegendàries apuntades en el començament de aquest llibre suposant que l'església fou bastida damunt un altar pagà a Venus Pirenaica. Ell, que junt amb Piferrer vegé orar a Carlemany damunt les lloses que cobrien els restes dels seus grans homes i davant les relíquies innombrables que el cenobi posseïa, frapat per la originalitat que ofereix la construcció lliure del temple i la meravella dels seus capitells, particularment els corintis de la nau central, assegurà que els pilans són desmesurats i que no guarden proporció amb l'altura.

Però és que hi ha proporció alguna en el temple, atenint-nos a les normes, podem dir legals, del romànic? Sembla talment que l'arquitecte tingué especial interès en fugir de les rutnaries elucubracions del seu temps. Degué causar pregona impressió en els con-

CAP. III. DESCRIPCIÓ

El monestir de Sant Pere de Roda presenta un conjunt grandios d'edificis agrupats al voltant del claustre. Pujant pel camí que mena al castell de Sant Salvador de Verdura es domina la carcassa que dia rera dia es va enderrocant, sense que fins avui cap mà pietosa detingui el desgabellament i la ruïna total imminent ocasionada pel temps i pels homes. Parets obertes per forats, emmarquetades algunes, quadrats d'habitacions amb els sostres enfonsats que colpeguen les espínoses romagueres, tot sinistrament dibuixat per perilles esquerdes, s'ofereixen a la mirada entristida del visitant, que no sab avenir-se de que resti en estat tan deplorable un monument com aquest de tan brillant història, obligant-li a judicar una ben migrada opinió envers els sentiments de tradició i d'art dels homes de nostra terra.

Des d'aqueixa altura es domina el pati rodejat de còssos, a la primera vista incongruents. Sols ixen de la desferra les dues esbeltes torres, una d'elles, el campanar, en estat deplorable, l'altre, la del homenatge, menys castigada pel temps.

De lluny, la seva massa grisenca i opulenta més sembla una forteresa que un lloc de devoció. Ans d'arribar-hi, pel cantó de Santa Elena, s'hi veuen encara restes d'una porta fortificada i de la muralla que fermava l'edificació dins un cercle hermètic de pedra. L'home ha fet un camí damunt aquesta, avui completament arruïnada, a qui s'atribuï, per la proximitat en que està de la font, l'ofici de cisterna.

L'entrada del cenobi mira a Occident, a la muntanya. L'estat

en què es troba la porta principal tot just deixa entreveure la seva construcció ferreria. Era una porta fortificada, a jutjar per la quantitat de ruïnes que l'envolten, defensada per un matacà. Es pujava a ella per una escala obliqua a la façana d'uns dos metres d'ampèria.

Seguia a l'entrada un pòrtic amb una feixuga volta de canó damunt la qual hi havia un pis amb restes d'una torre quadrada de defensa. Aquest corredor desemboca al pati, de 17 metres d'ample per 26 de llarg. A la mà esquerra, entrant al cenobi, una escala, que encara conserva la seva volta, condueix al pati de l'església, d'un desnivell de cinc metres del superior i molt més reduït.

Des de l'indar del primer pati es veu al front l'edifici del monestir, flanquejat per les dues torres. De menys solidesa que el temple, sols conserva en sa façana la paret descarnada i restes d'esgrafats de les darreries del segle XVII, sense cap sentit artístic. Les finestres no tenen cap pedra dels seus montants. Les úniques treballades que encara existeixen, a més dels capitells de la nau del temple, són les de la finestra del pinçó de la façana de l'església, la de una clau damunt la porta galilea i les arguacions lombardes de les dues torres.

EL TEMPLE

El temple del cenobi de Sant Pere de Roda és famós per la grandesa de les seves proporcions i l'originalitat que la seva construcció mostra. Puig i Cadafalch el qualifica de "cas esporàdic a Catalunya, independent de l'art local" (1). Pella i Forgas afirma que és el temple romànic més superb i esvelt després de Santa Sofia de Constantinopla (2).

I és així, certament. L'església, de 60 metres de llargada, en

(1) J. Puig i Cadafalch, Antoni de Falguera i J. Goday i Casals. "L'Arquitectura romànica a Catalunya". Barcelona, 1918.—Vol. III, p. 347.

(2) Pella i Forgas.—Historia del Ampurdán.—Vol. III, p. 363.

forma de creu llatina de tres naus, les laterals sumament estretes, que fan pensar en els tenebrosos corredors dels circs romans, i de proporcions gegantines, és veritablement, tot i trobar-se en tant deplorable estat, una insuperable joia de l'arquitectura romànica catalana. El visitant es queda desconcertat al creure que entrarà en una nau semblant a les demés que ha vist dintre el període— Sant Miquel de Fluvià, Vilabertran, Sant Quirç de Colera, Sant Esteve de Banyoles, Santa Maria de Roses, Besalú, Girona, etc.—i al trobar-se sota la volta poderosa, edificada a 12 o 13 metres del sol.

S'entra a l'església per un arc poderós. La avant-galilea és una petita peça de tres metres d'amplada per nou de llargada. La galilea és més ampla, coberta amb volta de canó. Entre ambdues hi havia una porta de ferro que tingué molta trascendència en la història del monestir, com tindrem ocasió de veure.

La porta de l'atri té dos metres i mig d'ample. Encara es veuen escampats per terra restes dels sepulcres que hi havien a les parets, avui completament descarnades, com també els forats on hi havia (a la dreta) empotrada la pila de l'aigua benèfica i damunt d'ella el temple. En la paret de la dreta que afronta amb el cenobi hi ha una porta tapiada que era per on habitualment s'entrava, doncs la de l'atri restava tancada quasi sempre, fora de les festivitats del "Sant Jubileu".

Puig i Cadafalch descriu la particular construcció d'aquest temple de la següent manera: (1).

"La nau central és de canó seguit i descansa damunt dels pilars que divideixen en tres trams l'amplada total de l'església. Les laterals se cobreixen amb quarts de cercle, que contraresten l'empenya de la volta de la nau central i el punt d'apoiament és poc més amunt de l'arrencament d'aquesta. Els pilars que aguanten els arcs torals de la nau central estan formats per un triple pila robustíssim que a l'altura de tres metres del nivell de l'església està guarnit en tres de ses cares per columnes independents; en la banda de

(1) Obra citada, vol. III, pp. 362 i 363. Particularment Antoni de Falguera en l'opuscle "Sant Pere de Roda".—Barcelona, 1906.

L'encís de la noia

A N'Alfons Fàbrega i Na Maria
Tarradas a la diada de llurs noces.

I.

D'una pàl·lida llum,
la cambra s'il·lumina.

Recolzada
al finestral, la noia:

I sos rulls
són la preuada joia
de l'Amant.

II.

De fit a fit l'Amant;
subtil clam de la noia.

Com un cant
una llum s'és desclosa.

És l'amant!
És la noia!

III.

I l'encís fou un bell cant;
la Noia fou una Rosa.

II l'amant fou un instant.

Barcelona, Desembre 1929.

JAUME TARRADAS.

REMITIDO

Prisión Preventiva. Figueras, 26 Diciembre 1929.

Sr. Director de LA GALERÍA
Figueras

Muy señor mio:

Ante todo le ruego me perdone por mi atrevimiento al dirigirle la presente carta, pero lo hago al objeto de manifestarle mis deseos y los de mis desgraciados compañeros presos en la prisión Preventiva de nuestra Ciudad.

Desearía insertara en el diario de su digna dirección, lo siguiente:

«Los presos de la Cárcel Preventiva de Figueras hacen presente que a pesar de haber sido olvidados por las personas potentadas de esta Ciudad han festejado el día de Navidad con una comida extraordinaria gracias a la generosidad del excelentísimo Ayuntamiento y al interés de don Eduardo Gómez, jefe de dicha prisión.

Dando sus más expresivas gracias y felicitaciones al Ayuntamiento y particu-

larmente al Sr. Jefe y demás empleados de dicha prisión por las atenciones que les fueron dispensadas con motivo de tal festividad».

Dándole las más expresivas gracias anticipadas y muy agradecidos de vernos atendidos por el presente inserto, se ofrece y queda de V. atto. y S. S.

q. e. s. m.,

Por los presos de la Cárcel Preventiva
de esta Ciudad,

COSME BOIX FERRER.

RELOJERÍA Y FINA MECÁNICA

Bernardo Abenza

(Sucesor de Gerónimo Batlle)

Reparación de Relojes y aparatos de alta precisión.—Taxímetros.—Contadores kilométricos.—Voltímetros.—Gramófonos.

Todas las reparaciones son garantizadas

Rutilla, 27

FIGUERAS

NOTAS

HAN ingresado en el regimiento San Quintín, 47, los quintos afectos a la guarnición de Figueras.

Su primera tanda la componen casi todo reclutas de nuestra ciudad y la comarca.

PARA cubrir la notaría de nueva creación correspondiente a nuestra ciudad, ha sido designado D. Francisco Labaco y de Ledesma, que ejercía igual cargo en Mora de Ebro.

ENTRÉ los asiduos concurrentes al Paseo Nuevo, hemos oído insistentes lamentaciones por el deplorable estado de su piso. Sería de desear que por quien corresponda se pusiera remedio a este mal, resolviendo el desnivel de frente las escalinatas, causa de un pequeño estanque en los días de lluvias, y enarenando todo el paseo.

EL presente año tendremos como de costumbre lujosa carroza para transportar los muchos regalos con que los Reyes Magos, premian el buen comportamiento de los niños buenos.

Se espera que los diferentes comercios de nuestra ciudad y personas de

buen corazón contribuirán con sus donativos a la esplendidez de la fiesta.

DURANTE las fiestas de Navidad y fin de Año, los escaparates de nuestros comercios han rivalizado en buen gusto y derroche de luz, sobresaliendo los Grandes Almacenes Fortunet, Hijos de Luís Massot, Puig París, colmado Bosch, droguería Pérez Perxés, mercería y novedades Comas, Casa Pi, Jaime Navarra, mercería Monell, etc.

Es de desear que cunda el ejemplo para mejora y embellecimiento de nuestra querida ciudad.

ENTRÉ los tradicionales «belenes» figuerenses, merecen fervientes elogios por su buen gusto y técnica, los del Hospital y Hermanas veladoras de San José.

UN grupo de excursionistas que visitaron últimamente San Pedro de Roda, expresaban su amargura por el peligro inminente de ruina que ofrece la bovedilla que existe a unos pasos del Salt de la Reina, en el castillo de San Salvador. Uno de los poyos está socavado tan profundamente que es quizás cosa de días su desplome y con él segui-

rá la bovedilla, digna de conservación por su tipismo.

Nosotros al dar esta nota de alarma verdad, quisiéramos que la recogieran la peña «Litos», ellos que, como dice su nombre, son «piedra», juventud activa y fuerte, amante de los tesoros artísticos e históricos nuestros, para que así como proceden al señalamiento de itinerarios con gran acierto y beneficio, practicasen los trabajos de reparación en el poyo, que se pueden reducir a la sencilla operación de llevar hasta allí un saco de cemento para rellenar el hueco que sufre dicho poyo.

Los empurdaneses lo agradeceremos más que nadie.

EL GLOBO

ES LA CASA MEJOR SURTIDA
EN EL RAMO DE CALZADO

EL casino Sport Figuerense celebra esta noche extraordinario baile de fin y buen principio de año. Es de

BEN AVIAT

PUBLICAREM

Impresions de viatges a l'Orient

PER L'EMINENT ARQUEOLEG I COL·LABORADOR de "LA PUBLICITAT"
DON JOSEP GIBERT, PENSIONAT PER LA FUNDACIO "BERNAT METGE"

suponer que se comerán las tradicionales uvas; dulces para los que tengan el placer de saborearlas con pareja risueña, amargas para nosotros los sólo admiradores del ombligo del mundo.

AL atardecer de Navidad hubo amago de incendio que alarmó la vecindad, en la calle de La Junquera, n.º 25. Afortunadamente la oportuna intervención de los vecinos extinguió rápidamente el chispazo iniciado en la chimenea.

LA fortuna, se dice, es veleidosa, y como tal ha tenido la amabilidad de posarse en cacho de «gordo» en la mano del distinguido teniente coronel del S. Quintín, D. Rafael Sanz Gracia. Enhorabuena, desde luego, lamentando que no sean ciertos los augurios propalados con referencia al honorable médico Sr. Malleu, y que no se puedan apuntar como firmes los buenos deseos hacia un rico hacendado figuerense.

EN la edad que la vida se presenta risueña, la Parca arrebató de nuestro mundo a la simpática señorita Josefa Jiménez Delgado, a cuyos padres y familia testimoniamos el pésame.

HA causado general consternación la súbita muerte del renombrado comerciante de Vilafant D. Juan Vilá.

El acto del sepelio fué una manifestación de cariño y simpatía a la memoria del bondadoso patricio que tan gratamente recordamos. De nuestra ciudad, donde tenía el finado, incontables amigos, salieron numerosas familias para rendir tributo a los restos del amigo afectuoso.

Nosotros nos asociamos a las manifestaciones de duelo con toda cordialidad, particularmente para sus hijos e yerno, D. Francisco Sanz.

TENEMOS noticia de que terminada la contrata de la actual compañía

que actúa en el Menestral, debutará en él la de Mestres-Querol.

HEMOS visto los discos indicadores para regular la dirección del tránsito en los arroyos laterales de la Rambla. Tales serán colocados esta misma noche: uno frente la lampistería de D. Juan Cos prohibiendo la entrada por Casades de Códol; un segundo, enfrente la armería de D. Pedro Romero, impidiendo que doblen a la izquierda los vehículos que vengan de la calle Cervantes; el tercero, delante la puerta de la agencia de D. Benito Deusedas que asimismo impedirá el paso rodado a la Placeta; y, el último, a la altura de la fuente de la parte alta de la Rambla, con igual objeto que el anterior.

Esta medida merece elogios por su buen acierto.

Esperamos se hará extensiva a otras importantes vías de la población.

EN la iglesia de N.ª Señora del Carmen de Gerona contrajeron matrimonio nuestro compañero en la prensa D. José Saquer Reig con la bella señorita Francisca Trias. Enhorabuena.

COMPRESUS CALZADOS EN

"EL GLOBO"

EL viernes nuestro buen amigo, el industrial Juan Esteba contrajo matrimonial enlace con la gentil señorita Milagros Fernández.

EN la misma fecha y de madrugada se celebraron los esponsales de nuestros buenos amigos D. Alvaro Iriba-

EMPRESAS DE CONSTRUCCIO D'OBRES

per tot arreu

TOMAS ESPIGULE

Projectes i pressupostos

Lasauca, 10 = Figueres (Empordá)

rren y señorita Lola Mensa. Fueron padrinos de boda los señores D. Ricardo Pichot y D. Bruno Geli.

Terminado el ceremonial se sirvió un espléndido lunch a los invitados.

Los novios salieron de viaje para algunas ciudades de la Península; a su regreso fijarán su residencia en Barcelona.

EL Director de la Academia Monturiol, D. Lorenzo Vives, acaba de regalar ciento veinticinco pesetas para la brillantez de la Fiesta de Reyes. ¿Cundirá el ejemplo?

EN la nota de sociedad de la página 4 por un error del cajista se dice que la fiesta se terminó a primeras horas de la madrugada, en lugar de decir, como debe, «a primeras horas del atardecer».

LOS empleados y comercio figuerense homenajearon el día de Navidad al dignísimo jefe de la estación, D. Argimiro Rivas. Nosotros al asociarnos al merecido y justo homenaje, hacemos votos para que por muchos años siga en su puesto D. Argimiro, que estimamos como un verdadero figuerense ejemplo de caballeros y modelo en el desempeño del cargo.

DURANTE el año que va a finir de 1929 ingresaron en el Hospital de Caridad de nuestra ciudad 230 enfermos, de los cuales fueron hospitalizados en el departamento civil 179, y en el militar 101 produciendo un total de 12158 estancias con un promedio de 53 enfermos diarios. Salieron curados 243 falleciendo 77.

DE LA COMARCA

CABANAS

—En reunión general, celebrada anteayer, en el local de la Sociedad «Caridad y Recreo», quedó elegida la siguiente Junta Directiva:

Presidente, Ricardo Tuébols Pagés. Vice-Presidente, Juan Tuébols Hortal; Recaudador, Secundino Cornellá Bremón; Depositario, Federico Tuébols Bigas; Secretario, Pedro Cuff Batlle; Vice-Secretario, Juan Pey Costey; Vocales, Vicente Hortal Ramis, Juan Pey Porterías, Juan Batllori Borrell, Juan Rivera Corominas, José Oliva Descamps y José Gimbernat Teixidor.

Nostra Posta

G. Buch.—Xoqui-la, company; vostè és dels nostres i el fem entrar de pet a la Redacció.

Manuel Ll.—L'escriure fa com el llegir; té les seves dificultats, entén? Potser anant estudi encara arribi a savi. D'altres n'hi hagueren.

B.—Vostè hi té traçota. No el refusem pas, però ja comprendrà la colla que esperen reva. Quan els toqui torn, si no en té de millors, veurem d'inquirir-los. Però, mentre tant, veigi algún bon tractat de mètrica i llegeixi els clàssics.

Matafaluga.—Per ara no en necessitem. Sab qui segurament?, alguna pastisseria.

Boy.—Yo también, sab?

Nena guapa.—Veu, ens interessa aquesta qüestió. Algú més ja ens ho havia demanat. No tardarem pas en establir aquestes conferències.

Lilí.—Què és amiga de la seva companya? Sí, doncs no em parlem més.

Tipografia IDEAL, Muralla, 4-Figueras

Lluís Sala Oliveras

Consultori mèdic d'instalació moderna

HORES DE CONSULTA: Matins.—Tots els dies menys els Diumenges de 11 a 12 i mitja.

Tardes.—Els Dímarts, Dijous y Dissabtes no festius de 6 a 7.

Plaça de Catalunya (del Grà) ————— Figueres

RADIO ATWATER KENT

Enchufable a la corriente Ⓞ Funciona sin Antena y sin Tierra

PIDA UNA DEMOSTRACIÓN GRATUITA EN SU PROPIA CASA

a Fotografía TORT

Monturiol, 18

FIGUERAS

Caamaño, 17

Venta de Gramófonos y discos: La Voz de su Amo, Odeón y Parlofón

Artículos Fotográficos: Kodak, Agfa y Gevaert

Fàbrica d'articles de
Lampisteria i Llauneria

Silveri Navarra

ESPECIALITAT AMB TOTA CLASSE DE
LLUMS PER A GAS ACETILENO

Venta al major i detall Sucursal a Llansà

Perelada, 7 FIGUERES

La Ferreteria ANDREU SUÑER
Placeta, 5 i Girona, 25 li ofereix

WATERS-CLOSETS

complets, calitat immillorable, a

50 Pessetes

Grans existències d'Articles Sanitaris a preus
sense competència. —Concessionari del
«Consorcio del Plomo en España»

Garage Citroen = Calle 28 de Mayo, 17-Travesía carretera Madrid a Francia-Distancia 50 m.

Taller de reparaciones garantizadas a precios módicos (Garage)
(Tél. 15) Stock Citroën y Agencia de Autos-Taxis de alquiler